

P. v restauraci

P. obědval v restauraci, když k němu náhle přistoupil majitel hotelu, vážně se na něj podíval, a tichým a tajemným hlasem mu řekl: „To, co máte na talíři, není na jídelním lístku.“

P. se okamžitě omlouval.

„Podívejme,“ řekl stísněně, „ani jsem si nepřečetl jídelní lístek. Náhodně jsem si objednal kotletu s tím, že ji možná budete mít, a když ne, nějaká by se asi určitě jednoduše našla v sousedství. Ale byl jsem připraven objednat si i něco jiného, kdyby byl kotlet nedostatek. Číšník ani nevypadal zvláště překvapeně; vzdálil se, a za chvíli mi kotletu přinesl. Takže A hledme...“

Zaplatím přirozeně odpovídající částku. Je to pěkný kousek, to nepopírám. Zaplatím ji bez váhání. Kdybych to tušil, beze všeho bych si vybral jiné maso nebo jednoduše vejce. Stejně V každém případě, teď už nemám ani moc hlad. Vyrovnáme se ihned.“

Ale majitel hotelu se ani nepohnul. P. to hrozně vadilo. Po nějaké době zvednul oči...hle! Teď už před ním stojí je to vedoucí zařízení, kdo stojí před ním.

P. se opět omlouval.

„Nevěděl jsem, že kotlety nejsou na jídelním lístku. Nestudoval jsem hořoval jsem se, protože špatně vidím a neměl jsem u sebe brýle (cvikr), a potom, čtení mi vždy dělá hrozné problémy. Objednal jsem si první věc, která mě napadla, čekal jsem, že mi třeba nabídnou něco dalšího a to hlavně abych se navnadil na jiné návrhy, než že bych na ni měl na kotletu vyloženě chuť. Číšník měl určitě spoustu prací, e bezpochyby znepokojený, nijak se nedivilehledal nic jiného, a přinesl mi tohle. A ostatně i já sám jsem byl taky roztržitý ptýlený a, dal jsem se prostě do jídla, nakonec... zaplatím přímo vám osobně, když už jste tu.“

Ale ani vedoucí zařízení se také ani nepohnul nehýbal. P. to vadilo čím dál tím více.

Když mu podával bankovku, náhle zahlédl rukáv uniformy: stál před ním byl to policista, který stál před ním.

P. se znovu omlouval.

„Hledme, přišel sem, aby si trochu odpočinul, a hned na něj neurvale horečně křičí: „A pro pána? Co t? To bude...“ – „Oh, jednu skleničku,“ řekl. – „A dále?“ – zakřičel číšník naštaně; spíše aby se uklidnil, než pro co jiného hles! „Tak dobře, jednu kotletu.“

Už se o to nestaral, když jsem mu jídlo přinesli na talíři. Takže, na mou duši, když už jak to tam před ním bylo tam, před ním...“

„Poslouchejte, To je od vás pěkné že chcete tu urovnat záležitost urovnat, je od vás pěkné. Tady máte, to je pro vás.“

A podal mu stofrankovou bankovku. Když slyšel, že policista odchází kroky se vzdalovat, myslel si, že je po všem. Ale najednou před ním stál nyní to už byl policejní komisař, kdo stál před ním.

P. se hned omlouval.

(...)